

မင်းမြတ်သူရ



ဂျမဒါမင်းထင်နှင့်ငွေသောင်းယံ



LINE

(၁)

ကျွန်ုပ်သည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်မှ ပြန်လာပြီးနောက်
အိန္ဒိယစစ်တပ်၌ အမှုထမ်း နေလေ၏။ ထိုသို့စစ်မှုထမ်းရင်း တပ်တွင်း
ပုန်ကန်မှုများ၌ ပါဝင်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စစ်တပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စစ်တပ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာပြီး
မိဘများ လက်ထက်က ကျေးဇူးပြုခဲ့သော တူမများနှင့်အတူ
သွားရောက်နေထိုင်လေ၏။

သို့သော် ဥစ္စာစီးပွားမရှာနိုင်သော ကျွန်ုပ်အား ကျွေးမွေးပြုစုရသဖြင့်
တူမများ၏ မကြာခဏ ငြူစူစောင်းမြောင်းခြင်း ခံရ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးမသိတတ်သော တူမများနှင့်
နေထိုင်လိုစိတ်မရှိတော့ဘဲ မြန်မာပြည်အနှံ့ ခြေဦးတည်ရာ အရပ်သို့
ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

*

ရန်ကုန် ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ရွှေတိဂုံဘုရားပွဲတော်ကြီး
ကျင်းပချိန်နှင့် ကြိုနေလေ၏။

ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးသို့
ရန်ကုန်မြို့ရှိလူများနှင့်အနီးပတ်ဝန်းကျင်မြို့ရွာများရှိ လူများအားလုံး
လာရောက်ဆင်နွှဲကြ၏။

ဘုရားပွဲတော်ကြီးသို့ ရေလမ်းကုန်းလမ်းများမှ လှည်းတပ်၊
လှေတပ်များဖြင့် တပျော်တပါး လာရောက်လေ့ရှိ၏။

ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါးနှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ်ရှိ လူများသည် ဘုရားသို့
လှေဖြင့်လာပြီး လှေများ ကို ဆိပ်ကမ်း၌ အစောင့်အကြပ်နှင့် ထားရှိပြီး ဘုရားပေါ်သို့
တက်ကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဆိပ်ကမ်း၌ စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဒေသထွက်ကုန်
အရောင်းဆိုင်များနှင့် စည်ကား နေလေ၏။ ဘုရားဖူး လှေကြီးများ
ဆိုက်ကပ်သည်နှင့် ဆိပ်ကမ်း၌ ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေသူများက ပျော်ရွှင်စွာ
နောက်ပြောင်ကျီစယ်ကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိပ်ကမ်းရှိ အကြော်ဆိုင်ကလေး၌ ထိုင်ရင်း ပျော်ရွှင်စွာ
နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေ သူများကို ကြည့်၍ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်သကဲ့သို့
ခံစားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အနာဂတ်ဘဝခရီးအတွက် စဉ်းစားဆင်ခြင်နေလေ၏။
ကျွန်ုပ်၏ ဟောင်းနွမ်း သော လွယ်အိတ်ကလေး၌ ငွေစကြေးစ အနည်းငယ်သာ
ကျန်ရှိတော့၏။

မကြာမီ ရန်ကုန်မြို့၌ အလုပ်တစ်ခုကို မရရအောင်

ရှာဖွေရပေတော့မည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မလှမ်းမကမ်းရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ ဘုရားဖူးများ အုပ်စုဖွဲ့၍ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေသောအသံကို ကြားရလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် အကြော်ဖိုးရှင်းပြီးနောက် အသံကြားရာသို့ ထွက်ခဲ့လေရာ ညောင်ပင်ကြီး အောက်၌ လောင်းကြေးစားကြေး နပန်းသတ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏ ။

နပန်းပွဲကို ကြည့်ရှုပြီး လောင်းကြေးထပ်နေသော ဘုရားဖူးများလည်း ရှိလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယ၌ နေထိုင်စဉ် ပထန်ကုလားကြီးတစ်ဦးထံမှ နပန်းပညာကို ကောင်းစွာ သင်ကြားခဲ့၏ ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တတ်ထားသော နပန်းပညာကို အသုံးပြုပြီး လောင်းကြေးစားကြေး နပန်းသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏ ။

သို့မှသာလျှင် ကျွန်ုပ် စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် အပေါ်အကျ...ကို ဗလာကျင်း၍ ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ကာ နပန်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏ ။

ထို့နောက် နပန်းဝိုင်းအတွင်းရှိ အသန်မာဆုံးလူသန်ကြီး တစ်ယောက်နှင့် နပန်းသတ်ရန် လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏ ။

ထိုလူသန်ကြီးမှာ သန်မာထွားကြိုင်းသော်လည်း နပန်းပညာ ညံ့ဖျင်းမည်ဟု ယူဆမိ၏ ။ ကျွန်ုပ်က လူသန်ကြီးနှင့် နပန်းသတ်မည်ဟု စိန်ခေါ်သောအခါ ဝိုင်းအတွင်းရှိ လူများသည် အံ့ဩဟန် ဖြင့် ကြည့်ရှုကြပြီး လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြလေ၏ ။

နပန်းဝိုင်း၏ ဒိုင်မှာ ထိုးကွင်းမင်ကြောင် ထိုးထားသော အဘိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏ ။

ဒိုင်လုပ်သူ အဘိုးကြီး၏ စကားအရ နပန်းပွဲ၌ ကျွန်ုပ်က အနိုင်ရလျှင် ဆုကြေး၏ နှစ်ဆရရပြီး လူသန်ကြီး အနိုင်ရလျှင် ဆုကြေးတစ်ဆသာ ရရှိမည်ဆို၏

လူသန်ကြီးသည် လူလုံးလူပန်းသေးသော ကျွန်ုပ်အား
အထင်သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုပြီး နပန်း သတ်ရန် လွန်စွာ
စိတ်အားတက်ကြွနေလေ၏ ။

အပြင်မှ လောင်းကြေးထပ်နေသူများသည် လူသန်ကြီးဘက်မှ
အဆပေါင်းများစွာပေးပြီး လောင်းကြေးထပ်ကြ၏ ။

ကျွန်ုပ်နှင့် လူသန်ကြီးစတင် နပန်းသတ်သောအခါ လူသန်ကြီးသည်
ကျွန်ုပ်ထင်ထားသကဲ့သို့ နပန်းပညာညံ့ဖျင်းကြောင်း တွေ့ရလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယစစ်တပ်၌ နေထိုင်စဉ်ကပင်
ပထန်ကုလားကြီးများနှင့် နပန်းသတ်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံရှိသောကြောင့်
မြန်မာလူသန်ကြီးကို ကောင်းစွာထိန်းချုပ်ထားနိုင်၏ ။

လူသန်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ခွန်အားဗလ အားကိုးဖြင့်
အကြိမ်ကြိမ်ဖမ်းချုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစား လေ၏ ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း
နပန်းပညာအားကိုးဖြင့် လူသန်ကြီးလက်မှ အကြိမ်ကြိမ်လွတ်မြောက်အောင်
ရုန်းထွက်နိုင်လေ၏ ။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်က လူသန်ကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖိထားပြီး
လက်နှစ်ဖက်ကို လိမ်ချိုးလိုက် သောအခါ လူသန်ကြီးသည် ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘဲ
အရှုံးပေးလိုက်ရလေ၏ ။

ထိုအခါ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ်များသည် ကျွန်ုပ်ဘက်မှ
ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီး ကြလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်ဘက်မှ
လောင်းကြေးထပ်ထားသူများသည် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်းအုံ ပွေ့
ဖက်ကြလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့ နပန်းပွဲပြီးသောအခါ လူသန်ကြီးသည် နပန်းပြိုင်ပွဲ၌ ပြိုင်ဘက်မရှိ အနိုင်ရထားသူ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

ထို့ကြောင့် လူသန်ကြီးကို အနိုင်ရသော ကျွန်ုပ်အား လူအများက အံ့သြဝမ်းသာစွာ ချီးကျူးကြ ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် နပန်းပွဲ၌ အနိုင်ရသဖြင့် ဆုကြေးအဖြစ် ငွေ ၁၀၀ နီးပါး ရရှိခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆုကြေးအဖြစ်ရရှိသော ငွေ ၁၀၀ အား ဒိုင်လုပ်သူ အဘိုးကြီးထံမှ ထုတ်ယူလိုက် သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ အနောက်မှ လက်ခုပိတ်သံ တဖြောင်းဖြောင်း ကြားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ခုပိတ်သံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သက္ကလတ်အကျောနှင့် ဘောင်းဘီကို သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူကို သေချာစွာကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဂျမဒါဟု အော်ဟစ်ပြီး ပြေးဖက်လိုက်လေ၏။

ထိုသူကလည်း ကျွန်ုပ်ကို အားပါးတရ ပြန်လည်ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး-

‘ကျုပ်တို့ သေဖော်သေဖက်တွေ မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်’

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုသူသည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား၌ စစ်မှုထမ်းခဲ့စဉ် ကျွန်ုပ်၏ အထက်အရာရှိဖြစ်ခဲ့သော ဂျမဒါမင်းထင်ပင် ဖြစ်၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် စစ်မြေပြင်၌ အလွန်ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပြီး လက်အောက်ငယ်သားများကို ထောက်ထားညှာတာသူဖြစ်သဖြင့် လူအများ၏ လေးစားကြည်ညိုခြင်းကို ခံရလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်၏ အဆင့်အတန်းမြင့်မားသော
ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်၍

‘ဂျမဒါ ကြည့်ရတာ ဥစ္စာစီးပွားအဆင်ပြေနေပုံရတယ်’

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး

‘ကိုယ့်လူကို ကြည့်ရတာ လဲ စီးပွားရေးအဆင်မပြေဘဲ

စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံရတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

‘စိတ်ဓာတ်ကျတာကတော့ မပြောနဲ့ မြေကြီးထဲကို ရောက်နေပြီဗျ’

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်၏ အမူအရာကို

ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

‘ဒါဆိုရင်လည်း ပူမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျုပ်နောက်ကိုသာ

လိုက်ခဲ့ပေတော့။ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက်လိုနေတာနဲ့
အတော်ပဲပေါ့ဗျာ’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်၏ စကားကြောင့်

အလွန်ဝမ်းမြောက်စကား ဖြစ်သွားပြီးလျှင်

‘ဂျမဒါနဲ့သာ လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ငရဲပြည်ဆိုလည်း လိုက်မယ်ဗျာ’

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါ မင်းထင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကိုဖက်၍

ရယ်မောကာ

‘ငရဲပြည်ကိုတော့ မခေါ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို နိဗ္ဗာန်ကို ခေါ်သွားမယ်။

ဒါပေမဲ့ နိဗ္ဗာန်အစစ်တော့ မဟုတ်ဘူးဗျ’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

‘နိဗ္ဗာန်အတုက ကျုပ်ရဲ့ငရဲခန်းထက်တော့ သာမာသေချာပါတယ်ဗျာ’
ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင် ခေါ်ဆောင်ရာသို့
လိုက်ပါခဲ့လေတော့၏။

ဂျမဒါ မင်းထင်သည် တရုတ်တန်းရှိ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုသို့သွားကာ
အကောင်းဆုံး တရုတ် အစားအစာများဖြင့် တည်ခင်းစဉ်ခံလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အစားအသောက်ကောင်းများနှင့် ဝေးနေသူဖြစ်သဖြင့်
ဂျမဒါမင်းထင်ကျွေးသော အစားအသောက်များကို မြိန်ယုက်စွာ စားသောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးအနေဖြင့်
သစ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခွက်ကိုသောက်လိုက်ပြီးနောက်

‘စားလို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ဒီလို အစားအသောက်ကောင်းတွေနဲ့
ဝေးနေတာကြာပြီဗျ’

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဂျမဒါမင်းထင်၏
စီးပွားရေးအဆင်ပြေနေပုံကို ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်က

‘ဂျမဒါရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်က ဘာလဲဗျ’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

‘ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်ကိုပြောရရင် အရှည်ကြီးပြောရမယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့
ဗြိတိသျှအစိုးရအလိုကျ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားမှာ စွန့်စွန့်စားစား
စစ်တိုက်ပေးရတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ဘော်တွေရဲ့ အသက်တွေ လည်း အများကြီး
ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားက ပြန်လာပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ရလဒ်က
ဘာလဲဗျ။ စစ်တပ်က ထုတ်ပယ်ခဲ့ရပြီး လမ်းပေါ်ရောက်ခဲ့ရတယ်။
မက်ဆိုပိုတေးမီးယားက ပြန်လာ စမှာ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်။’

နောက်ဆုံးတော့ စစ်မြေပြင်က ပြန်လာပြီး ဒီလို အသုံးမကျတဲ့ဘဝမျိုးနဲ့
မနေတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ရဲ့ဘဝ ပြောင်းလဲ
သွားတာပဲ’

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ
နားထောင်၍

‘ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားတာလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါ မင်းထင်က

‘ကျုပ်ရဲ့အစွမ်းအစနဲ့ လောကကြီး အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုဖို့
ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

‘အများအကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလား’

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သဘောကျဟန်ဖြင့်
ရယ်မော၍

‘ဟား... ဟား.... ဟား.... ကျုပ်ကို ဒီလောက်လည်း အထင်မကြီးပါနဲ့ဗျာ၊
ကျုပ်ရဲ့အလုပ်က ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်တဲ့အလုပ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်ရဲ့သားကောင်တွေက ဗြိတိသျှအစိုးရ အလိုတော်ရှိကြီး တွေနဲ့ အမြတ်ကြီးစား
ခေါင်းပုံဖြတ်နေတဲ့ အရင်းရှင်ကြီးတွေပဲဗျ။ နောက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့အလုပ်တစ်ခုက
ငွေကြေးတတ်နိုင်တဲ့လူတွေရဲ့အမှုတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးရတယ်။
အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ ခေတ်စား နေတဲ့ အလွတ်စုံထောက်လို အလုပ်မျိုးပေါ့ဗျာ။
အမှုတစ်မှုဖြစ်လာရင် ဥပဒေဘက်တော်သားတွေ
ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့အမှုတွေလည်းရှိတယ်။ ဒီအမှုမျိုးတွေကို ကျုပ်က
အခကြေးငွေကောင်း တောင်း ယူပြီး ကူညီဖြေရှင်းပေးတယ်ဗျ’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

‘ဂျမဒါရဲ့ အလွတ်စုံထောက်အလုပ်က ပုလိပ်တွေနဲ့ တည့်ဖို့တော့
လိုမယ်ထင်တယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ရေတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပြီး

‘လိုတာပေါ့ဗျာ၊ ပုလိပ်တွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့အတွက်
ကျုပ်ရဲ့ပိုက်ဆံတော်တော်များများကို အသုံးချရတယ်ဗျာ။ ကိုလိုနီခေတ်ပုလိပ်
အများစုက လာဘ်လာဘလိုချင်တပ်မက် စိတ် အလွန်ရှိတယ်။ ဒီလူတွေရဲ့
အချက်ကိုသိရင် စည်းရုံးဖို့ သိပ်လွယ်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်က
ဝါသနာပါရင်တော့ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

‘ကျုပ်ကတော့ ဂျမဒါနဲ့အတူနေရရင် အလိုလိုနေရင်း ပျော်နေတယ်ဗျာ’

ဟု ပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကျွန်ုပ်အား ၎င်းနေထိုင်ရာ
ဘုန်းကြီးလမ်းတိုက်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွား လေ၏။ ဘုန်းကြီးလမ်းသို့
ရောက်သောအခါ သုံးထပ်တိုက်တစ်တိုက်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်သွား ပြီး
တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အခန်းထဲ၌ ခမ်းနားလှပသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို
တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က

‘အခန်းက ကောင်းတယ်ဗျာ။ ဂျမဒါ အပိုင်ဝယ်ထားလိုက်ပြီလား’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

‘ကျုပ်ရဲ့အလုပ်က တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို အပိုင်ဝယ်ထားဖို့ မလိုဘူးဗျာ။
ဒါကြောင့် ငှားရမ်းပြီးပဲ နေထိုင်ရတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကျွန်ုပ်အား ရေမိုးချိုးပြီး တရေးတမော အိပ်စက်စေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လပေါင်းများစွာ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်သဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော် သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ဆာအာသာကို နင်းဒွိုင်း၏ စုံထောက်ဝတ္ထု ကြီးစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ ဗီရိုကိုဖွင့်၍ အဝတ်အစားသစ်တချို့ကို ထုတ်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သားနားသပ်ရပ်သော အဝတ်အစားများကို ကြည့်၍

‘ဒီလောက် သားနားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ကျုပ်အတွက် မလိုပါဘူးဗျာ’

ဟု ငြင်းဆန်လေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ရယ်မော၍

‘ရှိုးထုတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပေးတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ တစ်ခါတလေ ကျုပ်တို့ အလုပ်အတွက် အဝတ်အစားသစ်တွေ လိုအပ်တယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေ့ညစာကို တရုတ်တန်းရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ဖုန်းဆက်၍ မှာကြားပြီး စား သောက်ခဲ့လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ညစာကို မြိန်ယုက်စွာ စားရင်း

‘လောလောဆယ် ကျုပ်လက်ခံထားတဲ့အမှု မရှိဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး နေလို့ရပါတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်၏ အလုပ်ကို

စိတ်ဝင်စားလှသဖြင့်

‘အလွတ်စုံထောက်အလုပ်က ဗြိတိသျှအစိုးရ အသိအမှတ် ပြုသလား’

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

‘အစိုးရက အသိအမှတ်မပြုဘူးဗျ။ ပုလိပ်တွေကလည်း သူတို့အလုပ်ကို ကျုပ်က ဝင်ရှုပ်တယ် ဆိုပြီး မျက်စိ စပါးမွှေး စူးနေပုံရတယ်’

ဟု ပြောပြီး ရယ်မောနေလေ၏။

ထို့နောက် ဂျမဒါမင်းထင်က

‘ဒီနေ့ညတော့ ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူရအောင်၊ သတင်းစာမှာပါတဲ့ သတင်း အရ မနက်ဖြန် ကျုပ်တို့အတွက် အလုပ်တစ်ခုရှိတယ်’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

‘ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုညက ကျွန်ုပ်သည် ညဉ့်နက်သည်အထိ အိပ်မပျော်ဘဲ

ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် စစ်မြေပြင်၌ စွန့်စားခန်းဖွင့်ခဲ့ပုံများကို

ပြန်လည်တွေးတောနေမိလေ၏။

*

(၃)

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာနိုးသောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကော်ဖီတစ်အိုးကို
ဖျော်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်ကို
တည်ခင်းညှော်ခံလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်၍

‘ဒီနေ့ နံနက် အလုပ်တစ်ခုရမယ်ဆို’

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က အနီးရှိသတင်းစာကို
ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်ပြီး

‘သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာအဆန်းလေးကို ကြည့်လိုက်ပါဦးဗျာ’

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သတင်းစာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ

ဆုငွေ (၅၀၀၀)

သူရသတ္တိရှိသူများနှင့် စွန့်လွှတ်စွန့်စားဝံ့သူများ

လျှောက်ထားနိုင်မည်။

စွန့်စားလိုပါက ဤသတင်းစာ၌ ပါရှိသော လိပ်စာအတိုင်း

လာရောက်လျှောက်ထားနိုင်ပါသည်။

ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကြော်ငြာကို ကြည့်၍

‘ကြော်ငြာရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဆန်းတယ်နော်။ သူရသတ္တိရှိတဲ့လူ
လျှောက်ထားနိုင်တယ်တဲ့ဗျ။ ဘာအလုပ်လုပ်ရမှာလဲ မသိဘူး။ ကျုပ်အထင်တော့
သက်တော်စောင့်တွေ ဘာတွေများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး။ နောက်ပြီးတော့

သူ့အလုပ်ကိုလျှောက်ဖို့ ကြေးနန်းရိုက်ရမယ်ဆိုပဲဗျ။ ဘယ်လို သဘောလဲ’

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏ ။ ဂျပဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

‘ဒါကတော့ အရည်အချင်းမရှိတဲ့လူတွေ လျှောက်မှာစိုးလို့

စိစစ်လိုက်တဲ့သဘောပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ မြန်မာတွေက ကာကာဆိုင်မှာထိုင်ပြီး

သတင်းစာတွေကို ဖတ်တယ်။ ပြီးတော့ သတင်းစာမှာပါတဲ့

လျှောက်လွှာတွေကိုလည်း တွေ့သမျှ အကုန်လျှောက်တတ်တဲ့အကျင့် ရှိတယ်။

ကြေးနန်းခ အကုန်ခံပြီး လျှောက်ရမယ်ဆိုရင်တော့ တော်ရုံတန်ရုံလူတွေ

လျှောက်ဝံ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ နံနက် လျှောက်လွှာပို့ဖို့အတွက်

ကြေးနန်းခ ကုန်ဦးမယ်’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဂျပဒါမင်းထင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

‘ဂျပဒါက ဒီလျှောက်လွှာကို စိတ်ဝင်စားနေပြီပေါ့။ အင်းပေါ့လေ..... ငွေ

၅၀၀၀ ဆိုတာ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဂျပဒါရဲ့ နာမည်အရင်းအတိုင်း

လျှောက်မှာလား’

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဂျပဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

‘ကျုပ်ရဲ့အလုပ်မှာ တတ်နိုင်ရင် နာမည်အရင်း သုံးခဲတယ်။ ဒီအလုပ်မှာ

နာမည်အရင်း မသုံးရင် မဖြစ်နိုင်တာမို့ ကျုပ်ရဲ့နာမည်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ကိုသီဟဆိုတဲ့

နာမည်နဲ့လျှောက်မယ်ဗျ။ လိပ်စာကိုတော့ ဒီအခန်းလိပ်စာကိုပဲ သုံးလိုက်မယ်။

လိပ်စာက ကျုပ်အတွက် သိပ်အရေးမပါဘူးဗျ။ ကျုပ်က ရန်ကုန်မြို့မှာ သိပ်မြဲတာ

မဟုတ်ဘူး’

ဟု ပြောလေ၏ ။

စစ်ကြိုခေတ်က ရန်ကုန်မြို့ကြီး၌ လူနေနည်းပါးပြီး အိမ်ဆောက်၍

ငှားရမ်းစားသော တရုတ်၊ ကုလားလူမျိုးများ များပြားလှ၏ ။

ထိုခေတ်က To Let ငှားရန်ဆိုသော အိမ်များ ရန်ကုန်မြို့အနှံ့၌
များစွာရှိလေ၏။ ထိုသို့ ငှားရမ်း ရာ၌ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကိုပါ
တပြိုင်တည်း ငှားရမ်းလေ့ရှိကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် စာတိုက်ကြီးသို့ သွား၍
သတင်းစာ၌ ပါရှိသည့် လိပ်စာအတိုင်း ကြေးနန်းရိုက်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ကြေးနန်းခပေးနေသော ဂျမဒါမင်းထင်ကို ကြည့်၍
ရယ်မောကာ

‘အလုပ်ရ မရတော့ မသိဘူးဗျို့၊ ကြေးနန်းခဖိုးတော့ ကုန်သွားပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုနေ့ ညနေက ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လျှော်တန်းဇာတ်ရုံ၌
ကျင်းပသော မြန်မာ့ လက်ဝှေ့ပွဲတစ်ပွဲကို သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

လက်ဝှေ့ထိုးသော ကရင်လူငယ်များမှာ သူရသတ္တိကောင်းပြီး ထိုးလုံး
သတ်လုံးကောင်းသဖြင့် လွန်စွာနှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီး၌
နေထိုင်ရခြင်းသည် ပျင်းရိငြီးငွေ့ ဖွယ် မဖြစ်တော့ချေ။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်နေသော ကြေးနန်း၏
ပြန်စာ ရောက်ရှိလာ၏။ ကြေးနန်းစာ၌ ပါရှိသော ကြော်ငြာရှင်ကိုကြည့်၍
ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

‘ကြော်ငြာရှင်က ကျုပ်တို့သိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ပါလား၊
သူ့နာမည်က ကိုဘချစ်တဲ့၊ အလင်းရောင် ဂျာနယ်တိုက်ပိုင်ရှင်လေး၊ ဒီလူကြီးဟာ
ရန်ကုန်မှာတော့ မျက်စိကြီး နားကြီးပြီး အသိ အကျွမ်းပေါတဲ့ လူကြီးဗျ၊
မင်းစိုးရာဇာတွေအထိတောင် ဝင်ဆန့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့ဗျာ’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

‘ဒီလူကြီးက ဘာဖြစ်လို့ သူရသတ္တိရှိတဲ့လူကို အလိုရှိသလဲ မသိဘူး’

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

‘ကျုပ်တော့ ဒီနေ့ပဲ သွားတွေ့ချင်ပြီဗျို့၊ ကဲ.... ပြောနေကြတာယ်၊

အဝတ်အစားလဲဗျာ’

ဟု ပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အငှားကားတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍
အလင်းရောင်ဂျာနယ်တိုက် ရှိရာ ဘောင်ဒရီလမ်းသို့ သွားလေ၏။

အလင်းရောင်ဂျာနယ်တိုက်၏ အပေါ်ထပ် ရုံးခန်းထဲသို့ ကျွန်ုပ်တို့
ရောက်သွားသောအခါ ဂျာနယ်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးဘချစ်က ခေါင်းငုံ့၍
စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်ရှုနေရာမှ

‘ကိုသီဟဆိုတာ မဟုတ်လား၊ လာဗျို့....ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောကြမယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဦးဘချစ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်၏ မျက်နှာကို
သေချာစွာကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျား ဂျမဒါမင်းထင် မဟုတ်လား၊ ကိုသီဟတွေ ဘာတွေ
လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှားရှားပါးပါး အလွတ်စုံထောက်တစ်ယောက်ကို
ကျုပ်မသိဘဲ နေပို့မလားဗျ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

‘ကျုပ်လည်း အလင်းရောင်ဂျာနယ်တိုက်ပိုင်ရှင်မှန်း မသိလို့

ကိုသီဟဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ လျှောက် လိုက်တာပါဗျာ။ ဒီလို အလုပ်မျိုးဆိုတာ
စွန့်စားရတယ်ဆိုတော့ ဥပဒေနဲ့ လွတ်ကင်းချင်မှ လွတ်ကင်း မှာဗျ။ ဒါကြောင့်
နာမည်ပြောင်းလျှောက်တာပါ’

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးဘချစ်က ဆေးတံကို ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး

‘ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လုပ်ရမဲ့ အလုပ်ကလည်း လျှို့ဝှက်ပြီး
သိုသိုသိပ်သိပ်လုပ်ရမဲ့ အလုပ်ဗျ။ စွန့်စားခန်းတွေလည်း ရှိတယ်’

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

‘မက်ဆိုပိုတေးမီးယားမှာ စွန့်စားခန်းဖွင့်ပြီး မြန်မာပြည်မှာ
အေးအေးချမ်းချမ်းနေရတာ ကြာပြီဗျ။ ဒါကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်ချင်တာနဲ့
အတော်ပဲဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်၏ ။ အလင်းရောင်ဂျာနယ်တိုက်ပိုင်ရှင်ဦးဘချစ်က

‘သတင်းစာထဲကနေ ကြော်ငြာထည့်ပြီး လူစွမ်းကောင်းကို
စောင့်လိုက်ရတာ ဗျာ၊ ဒီနေ့အထိ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းလာသေးတယ်၊
ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ စွန့်စားဝံ့တဲ့လူတွေရှားနေပြီလား မသိဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့လျှောက်လွှာကို
အရည်အချင်းမရှိဘဲ လက်တည့်စမ်းတဲ့သူတွေ လျှောက်မှာစိုးလို့ ကြေးနန်းနဲ့
လျှောက်ရမယ်လို့ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားတာဗျ။ ဒီအလုပ်က လိုအပ်ရင် ဥပဒေကို
လိမ္မာပါးနပ်စွာ ချိုးဖောက်ဖို့လည်း လိုတယ်။ ဒါကြောင့် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိရုံ မကဘူး။
ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးလည်း ကောင်းဖို့လိုတယ်။ ဂျမဒါမင်းထင်လိုလူမျိုးနဲ့
အံ့ကိုက်ပေါ့ဗျာ’

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က ဦးဘချစ်ကိုကြည့်၍

‘ကျုပ်တော့ စိတ်ဝင်စားနေပြီဗျ။ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ
ပြောပေတော့၊ တုံးတိုက်တိုက်၊ ကျားကိုက်ကိုက် စွန့်စားလိုက်မယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးဘချစ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် လက်ကာပြ၍

‘ဒီအမှုမျိုးကို ဂျပဒါမင်းထင်ဆောင်ရွက်ရင် အောင်မြင်မှာ

သေချာတယ်ဗျို့။ ဒီအလုပ်မျိုးက လက်ရုံးရည်တစ်ခုတည်းနဲ့မရဘူး။ နှလုံးရည်လည်း
ရှိဖို့လိုတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို အလုပ်အပ်တဲ့လူက ရတနာပုံသူဌေးကြီး
ဦးမောင်မောင်တုတ်ဗျ။ ရန်ကုန်မှာ ရတနာပုံမောင်မောင်တုတ်ဆိုရင် မသိတဲ့သူ
မရှိဘူး။ ဂျပဒါမင်းထင်တို့ ရတနာပုံမောင်မောင်တုတ်ကို ကောင်းကောင်းသိမှာပေါ့’

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျပဒါမင်းထင်က သိရှိကြောင်း

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရတနာပုံမောင်မောင်တုတ်ဆိုသော

သူဌေးကြီးအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိ၏။

ရတနာပုံမောင်မောင်တုတ်သည်မန္တလေးဇာတိဖြစ်ပြီး

ပိုးထည်တိုက်များ၊ ဆပ်ပြာစက်ရုံများ၊ ဒန်အိုးစက်ရုံများကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မြို့၌ ဦးမောင်မောင်တုတ်ပိုင်သော ဘတ်စ်ကားများ

ပြေးဆွဲလေ့ရှိ၏။ ဦးဘချစ်က ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်၍

‘သူဌေး ဦးမောင်မောင်တုတ်လိုလူမျိုးက ရန်ကုန်မှာ ရှားမှရှားပေါ့ဗျာ။

သူ့လောက် အလှူအတန်းရက်ရောတဲ့ လူလည်းတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။

မြင်းပွဲလောင်းတဲ့နေရာမှာလည်း ထိပ်ပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဦးမောင်မောင်တုတ်မှာ

မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေတတ်တဲ့ ဝါသနာတော့ ရှိတယ်။ ဦးမောင်

မောင်တုတ်ရှုပ်ပွေလိုက်သမျှလည်း မိန်းကလေး ငယ်ငယ်လှလှတွေချည်းပဲ၊

ဦးမောင်မောင်တုတ်ဟာ ရန်ကုန်မှာ မြန်မာမလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေရုံနဲ့ အားမရဘဲ

အနှိပ်ခန်းဖွင့်ထားတဲ့ ဂေးရှားမယ် ဂျပန်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ရှုပ်ပွေတယ်။

ဦးမောင်မောင်တုတ်ဟာ အပြုအစုကောင်းတဲ့ ဂေးရှားမယ်မိန်းကလေးကို

အလွန်သဘောကျတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့အင်းလျားလမ်းက စံအိမ်ကြီးကို

တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်စေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တိုတိုပြောရရင် ဦးမောင်မောင်တုတ်ရဲ့
မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ နန်းတွင်း ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးကို ဂျပန်မလေးက
ခိုးယူထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဦးမောင်မောင်တုတ်ဟာ ပတ္တမြားကြီး
ပျောက်ဆုံးကြောင်း တော်တော်နဲ့မသိဘူး။ နောက်ဆုံးသိတဲ့အချိန်မှာ ဂျပန်မလေးက
မော်လမြိုင်ကနေ ယိုးဒယားဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားပြီ’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

‘ဒါဆိုရင် ဂျပန်မလေးနောက်ကို ကျုပ်တို့က လိုက်ရမှာလား’

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။ ဦးဘချစ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

‘ဂျပန်မလေးနောက်ကို လိုက်စရာမလိုပါဘူး။ ဂျပန်မလေးက
ရတနာကုန်သည်ကြီးချန်းဆီမှာ ပတ္တမြားကို ငွေငါးသောင်းနဲ့
ရောင်းစားသွားခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ပတ္တမြားကြီးဟာ နန်းစဉ်ပတ္တမြား
ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီထက်အများကြီး ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတယ်ဗျ။ ဂျပန်မလေးက
တန်ဖိုးမသိဘဲ ရောင်းစား သွားတာ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကိ ဦးမောင်မောင်တုတ်က
အပူကပ်တာနဲ့ တရုတ်သူဌေးကြီးချန်ဆီမှာ ပတ္တမြား ကြီးကို တန်ဖိုးငွေရဲ့
နှစ်ဆပေးပြီး ပြန်ဝယ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တရုတ်သူဌေးကြီးကလည်း
ပတ္တမြားရဲ့တန်ဖိုးကို ရိပ်စားမိလို့ ငါးဆပေးတာတောင်မရောင်းဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်’

ဟု ပြောလေရာ ဂျပန်မလေးက

‘ဦးမောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ပတ္တမြားကို ဂျပန်မလေးက ခိုးသွားပြီး
သူဌေးကြီးချန်းဆီမှာ ရောက်နေ တော့ သူဌေးကြီးချန်းက
ခိုးရာပါပစ္စည်းလက်ခံသူဖြစ်နေပြီ၊ ဥပဒေအကြောင်းအရ အရေးယူဖို့
မကြိုးစားဘူးလား’

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးဘချစ်က ခေါင်းညိတ်၍

‘ဥပဒေကြောင်းအရ လုပ်လို့ရတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

ဦးမောင်မောင်တုတ်ရဲ့သိက္ခာက ရှိသေး တယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင်းနဲ့

ဦးမောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ဇာတ်ရှုပ်တွေ ပေါ်ကုန်မှာပေါ့ဗျ။ ရတနာပုံ မောင်မောင်

တုတ်က သူ့ရဲ့ပတ္တမြားကို မရရအောင် ပြန်ယူချင်တယ်။ တရုတ်သူဌေးကြီးချန်းကို

ငွေတွေ အများကြီး ပံ့ပေးကြည့်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဌေးကြီးချန်းကလည်း

ခေါင်းမာတယ်။ ပတ္တမြားကြီးကို လုံးဝ ပြန်မပေးဘူးတဲ့ဗျ’

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

‘ကျုပ်တို့က ပတ္တမြားကြီးကို သူဌေးကြီးချန်းဆီက

ခိုးပေးရမယ်ဆိုပါတော့’

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးဘချစ်က ရယ်မော၍

‘ခိုးတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး၊ မတရားရယူထားတဲ့ ပစ္စည်းကို

မတရားတဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ယူတဲ့ သဘောပါပဲ။ သူဌေးကြီးချန်းကိုယ်တိုင်

ခိုးရာပါပစ္စည်းလက်ခံထားတဲ့သူဆိုတော့ သူ့ပစ္စည်းဆုံးရှုံးသွား ရင် ပုလိပ်တွေ၊

ဘာတွေ တိုင်ပုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ခိုးလက်က သူ့ပုဂ္ဂလိကသွားတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ’

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

စဉ်းစားလိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျားတို့ကိစ္စက အတော်စွန့်စားရမယ်၊ တိုက်ခိုက်လုယက်လို့လည်း

မရဘူး။ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးကို အများကြီး အသုံးချရမယ်။ တစ်ခုခုလွဲမှားသွားရင်

ကျုပ်တို့ ထောင်ကျသွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကို ဒီထက်နှစ်ဆပေးဖို့

ပြောချင်တယ်’

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်၏ စကားကြောင့် ဦးဘချစ်သည်

မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေ လေ၏ ။

ခဏကြာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

‘ဆုကြေးငွေ နှစ်ဆဆိုတော့ တစ်သောင်းပေါ့။ တစ်သောင်းကို

ပတ္တမြားကြီးပြန်ရမှ ပေးရမှာ လား’

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

‘ပတ္တမြားကြီး လက်ထဲမရောက်ရင် တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူး’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဘချစ်က ခေါင်းညိတ်၍

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား တောင်းဆိုတာကို ကျုပ်သဘောတူတယ်။

ပတ္တမြားကြီး ကျုပ်တို့ လက်ထဲ ရောက်တာနဲ့ ငွေတစ်သောင်း ခင်ဗျားတို့ဆီကို
ရောက်စေရမယ်’

ဟု ဝန်ခံကတိပြုလိုက်လေ၏ ။

ထို့နောက်တွင်မူ ဦးဘချစ်က ကျွန်ုပ်တို့ကို ဒဂုံဟိုတယ်သို့ ခေါ်သွားပြီး
စားသောက်ဖွယ်ရာများ နှင့် ဧည့်ခံလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဘချစ်သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မြိန်ယှက်စွာ
စားသောက်နေသော်လည်း ဂျမဒါမင်းထင်ကမူ မည်သည့်အစားအစာမျှ မစားဘဲ
ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေလေ၏ ။

အတန်ကြာသောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ထိုင်ရာမှထ၍

‘ကျုပ်....ရတနာပုံသူဌေးကြီး ဦးမောင်မောင်တုတ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်။

စီစဉ်ပေးပါ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဘချစ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

‘ဦးမောင်မောင်တုတ်နဲ့တွေ့ဖို့ လိုလို့လား’

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

‘ကျုပ် သူ့ကို သွားတွေ့ပြီး မေးခွန်းလေး နည်းနည်းမေးချင်လို့ပါ။

ဦးဘချစ်အနေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မိတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ ဖုန်းလေးဆက်ပေးရုံနဲ့ လုံလောက်ပါတယ်’

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးဘချစ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍

တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့သွားပြီး ရတနာပုံဦးမောင် မောင်တုတ်ထံသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ဂျမဒါမင်းထင်၏ အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏ ။

ဦးဘချစ် ဖုန်းဆက်ပြီးသောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်၏

ပခုံးကိုပုတ်၍

‘ဟိုတယ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ခဲ့ပါဗျာ၊

ကျုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်’

ဟိုဆိုကာ ဟိုတယ်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် သူဌေးဦးဘချစ်နှင့် ညစာစားပြီးနောက် အိမ်သို့

ပြန်လာခဲ့လေ၏ ။

ညနေစောင်းသည့်အချိန်ထိ ဂျမဒါမင်းထင် ပြန်မလာသဖြင့်

ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်တည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေလေ၏ ။

ထိုညက ဂျမဒါမင်းထင် ပြန်ရောက်မလာဘဲ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်မှ

ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာ၏ ။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်နှင့်

‘အဝတ်အစား အမြန်ဆုံးလဲပေတော့ဗျို့၊ ကျုပ်တို့မှာ အချိန်မရှိဘူး’

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်က အဝတ်အစားများကို လှဲလှယ်၍

‘ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဗျာ’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

‘လွန်ခဲ့တဲ့ညက တရုတ်သူဌေးကြီးချန်းဆီမှာရှိတဲ့ ပတ္တမြား
ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ စုံစမ်းနေတာဗျ။ သူဌေးကြီးချန်းဟာ ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့
ပတ္တမြားကြီးကို အလွယ်တကူထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့
နေရာမှာထားမှာ သေချာတယ်။ သူဌေးကြီးချန်းတည်းခိုတဲ့ လန်ဒန်
ဟိုတယ်ကလည်း အင်မတန် လုံခြုံစိတ်ချရပြီး လူကုန်ထဲတွေ ကျက်စားတဲ့နေရာဗျ’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

‘ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ သူဌေးကြီးချန်းရဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို ဂျမဒါ
ဘယ်လိုစုံစမ်းခဲ့သလဲ’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါ မင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

‘သူဌေးကြီးချန်းရဲ့ ပတ္တမြားကြီးနေရာသိဖို့အတွက်
ပတ္တမြားတစ်လုံးလိုအပ်တယ်လို့ ထင်မိ တယ်။ ဒါကြောင့် ရတနာပုံသူဌေးကြီး
ဦးမောင်မောင်တုတ်နဲ့ သွားတွေပြီး ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ပတ္တမြား ကြီးနဲ့ ပုံစံတူ
ပတ္တမြားရှိရင် ခဏငှားဖို့ ပြောရတာ။ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့
ဦးမောင်မောင်တုတ်မှာ နန်းစဉ်ပတ္တမြားနဲ့ ပုံစံတူ ပတ္တမြားအတုရှိတယ်။
ဦးမောင်မောင်တုတ်ဟာ မြန်မာသူဌေးကြီးတွေရဲ့ထုံးစံ အတိုင်း ဓားပြရန်က
ကာကွယ်ဖို့အတွက် ပုံစံတူရတနာပစ္စည်းအတုတွေ လုပ်ထားလေ့ရှိတယ်။
ကျုပ်လည်း ဦးမောင်မောင်တုတ်ဆီက ပတ္တမြားအတုကြီးလည်းရရော
လန်ဒန်ဟိုတယ်ကို ရတနာကုန် သည်အယောင်ဆောင်ပြီး သွားခဲ့ရတယ်။
လန်ဒန်ဟိုတယ်ကိုရောက်တော့ လေးကောင်ဂျင်ကစားပြီး သူဌေးကြီးချန်းနဲ့
ရင်းနှီးအောင် လုပ်ရတယ်’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

‘သူဌေးကြီးချန်းက မြန်မာရည် တော်တော်လည်သလား’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

‘မြန်မာရည်လည်တာမှ မွတ်နေတာပဲဗျို့၊ မြန်မာပြည်နဲ့ တရုတ်ပြည်ကို အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင်လို အမြဲသွားလာနေတဲ့သူပဲ။ သူက မိုးကုတ်ထွက်ကျောက်တွေကို ရသမျှ စုဆောင်းပြီး နိုင်ငံခြားမှာ ဈေး ကောင်းကောင်းနဲ့ ပြန်ရောင်းတဲ့လူလည်ကြီးဗျ။ ကျုပ်က လေးကောင်ဂျင်ကစားရင်း သူနဲ့ရင်းနှီးသွားတော့ ညစာအတူတူ စားကြတယ်။ ညစာစားရင်း မြန်မာဘုရင်တွေ လက်ထက်က ငမောက်ပတ္တမြားလို ကျော်ကြားတဲ့ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံး ရှိကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပတ္တမြားကြီးဟာ အတု အစစ် ကွဲပြားနေ ကြောင်း၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေ ကုလားသူဌေးကြီး မစ္စတာ ဒါဝတ်ဆီက ပတ္တမြားကြီးဟာ အစစ်လို့ လူသိများကြောင်း၊ မြန်မာကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးဆီက ပတ္တမြားကြီးက အတုလို့ လူသိများကြောင်း၊ မြန်မာကုန် သည်ကြီးက ရတနာပုံမောင်မောင်တုတ်ဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးလို့ ထင်ရကြောင်း ပြောတဲ့အခါ မစ္စတာချန်း ဟာ အတော် မခံချင်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကုလားသူဌေးရဲ့ပတ္တမြားနဲ့ သူ့လက်ထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ပတ္တမြား ဘယ်ဟာအတု အစစ်လဲဆိုတာ ယှဉ်မယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ကုလားသူဌေးဒါဝတ်ရဲ့ပတ္တမြားကြီး အဆင်သင့်ရှိနေကြောင်း ပြော လိုက်တယ်။ မစ္စတာချန်းဟာ ကျုပ်ဆီမှာ ကုလားသူဌေးကြီးရဲ့ ပတ္တမြားရှိကြောင်း သိတဲ့အခါ ကျုပ်ကို ဟိုတယ်အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲကို ခေါ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သံမဏိသေတ္တာလေးထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ပတ္တမြားကြီးနှစ်လုံးကို မှန်ဘီလူးနဲ့ကြည့်နေတုန်း ကျုပ်က အသင့်ပါလာတဲ့ဖယောင်းနဲ့ သံမဏိ သေတ္တာမှာ ခတ်ထားတဲ့သော့ကို ပုံစံယူလိုက်တယ်။ မစ္စတာချန်းက ပတ္တမြားနှစ်လုံးကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးတော့ သဘောကျဟန်နဲ့ ရယ်မောတယ်။ ပတ္တမြားနှစ်လုံးရဲ့ အရည်အသွေးက တခြား ဆီ ပါပဲဗျာ။ တကယ်တော့ မစ္စတာဒါဝတ်ရဲ့ ပတ္တမြားက အတုကြီးဗျလို့ ပြောပြီးခင်ဗျားလည်း ရတနာ

ကုန်သည်ပဲ၊ မစ္စတာဒါဝတ်ရဲ့ ပတ္တမြားဟာ အတုဆိုတာ မသိဘူးလားဆိုပြီး ပြစ်တင်ဝေဖန်တယ်။ ကျုပ်က မစ္စတာချန်းရဲ့ ရတနာအကဲခတ်ပညာ အလွန်မြင့်မားကြောင်း၊ ကျုပ်ရဲ့ပညာ သူ့လောက် မပြည့်စုံကြောင်း ပြောတော့ ဘဝင်လေဟတ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူတတ်မြောက်ထားတဲ့ ရတနာ ဗဟုသုတတွေကို ပြောဆိုမယ်ဆိုပြီး ဒီနေ့ညစာစားဖိတ်ထားတယ်။ သူနဲ့ ညစာစားဖို့ ခင်ဗျားလည်း လိုက်ခဲ့ရမယ်’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

‘ကျုပ်က ရတနာပညာကို လုံးဝ နားမလည်ဘူးဗျ’

ဟု ငြင်းဆန်လေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က ရယ်မော၍

‘မစ္စတာချန်းကို ညစာစားတဲ့အချိန်မှာ

ကျုပ်ရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့မယ်လို့ ကြို ပြောထားပြီးပါပြီဗျာ။

မစ္စတာချန်းက ညစာကို ဟိုတယ်အောက်ကို ဆင်းမစားဘူး။ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ စားလေ့ရှိတယ်။ မစ္စတာချန်းရဲ့ ဧည့်ခန်းက အကျယ်ကြီးပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့မစ္စတာချန်း စားသောက်နေတုန်း မှာ ကျုပ်က ပတ္တမြားကြီးကို ခိုးရမယ်ဗျ’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

‘ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ၊ မစ္စတာချန်းက ညစာစားရင်း အိပ်ခန်းထဲက အသံကြားလို့ ဝင်ကြည့်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဂျမဒါက

‘ဓာတ်စက်က သီချင်းကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ထားရင် ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ငွေတစ်သောင်းရဖို့ အတွက် ဒီလောက်တော့ စွန့်စားရမှာပေါ့။ ခင်ဗျားက မစ္စတာချန်းနဲ့ စကားပြောနေဖို့သာ စဉ်းစားထား လိုက်ပါ။ ကျုပ်က ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ပတ္တမြားကို ရအောင်ခိုးယူမယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်
မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ ညနေ ဘက်၌ သူဌေးကြီးချန်းနှင့် တွေ့ရမည့်အရေးကို
တွေး၍ ရင်မောနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူဌေးကြီးချန်းနှင့် ညစာစားရင်း
စကားအမျှင်မပြတ်ပြောဆိုနိုင်စေရန် ကြိုတင် စဉ်းစားထားလေ၏။

သူဌေးကြီးချန်းသည် ဗဟုသုတကြွယ်ဝကာ
ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းကဲ့သို့ ပညာပြည့်စုံသူကို
စိတ်ဝင်စားအောင် ပြောဆိုနိုင်ရန် ခက်ခဲလှ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ညနေမစောင်းမီ ဂျမဒါမင်းထင် လေ့လာခိုင်းသည့်
ကျောက်မျက်ရတနာနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်တချို့ကို ဖတ်ရှု၍ မှတ်စုများ
ထုတ်နေလေ၏။

ထို့နောက် မှတ်စုများကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ဖတ်ရှုလေ၏။
ထိုနေ့ညနေသို့ ရောက်သောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်အစားများ
လဲလှယ်၍ လန်ဒန်ဟိုတယ်ရှိရာ ပြည်လမ်းသို့ အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်ခဲ့လေ၏
။

*